

Un joc de mentides

Il·lustració: RAÜL LPEZ

Deu fer una impressió colossal que els llums del Colosseu de Roma s'il·luminin expressament per a tu. Això és el que va aconseguir una noia d'Olot, l'Adriana Alzamora, que fa un parell d'anys lluïa la banda de pubilla de Batet, després d'haver-se presentat en un hospital romà dient que dos desconeguts l'havien abordat pel carrer i amenaçant-la amb un ganivet l'havien arrossegat enmig d'uns cotxes i l'havien violat. Tractant-se d'una estudiant d'Erasmus, estrangera, vilment ultratjada a la seva ciutat, l'alcalde de Roma, de la corda de Berlusconi, va córrer a il·luminar l'emblemàtic monument, cosa que no va fer quan, dies abans, una detinguda va denunciar que uns policies l'havien violat a la comissaria. Hi ha diferències. Però l'escàndol salta quan la policia refrega pels morros a la pubilla olotina que, com dirien els del CSI, les proves demostraven el contrari del que ella deia, i la noia acaba confessant que s'ho havia inventat tot. Que no l'havien violat sobre l'asfalt, sinó que s'havia passat per la pedra el primer

que se li va posar al davant mentre ella rondava pels carrers de Roma fent-se passar per puta. «Un joc», segons va explicar en la seva confessió, que li agrada practicar, amb la connivència del seu xicot, per experimentar sensacions noves. Aquest cop l'experiència ha estat sensacional i costarà superar-la: va provocar una alarma social i una crisi política de primera magnitud i ha acabat empaperada judicialment. El joc d'aquesta noia m'ha fet pensar en un altre joc, també basat a descobrir veritats i mentides, que s'emet en un canal televisiu i que anomenen El juego de tu vida, consistent a interrogar un concursant, que es juga un hipotètic premi de 100.000 euros, sobre aspectes molt íntims de la seva vida davant les persones més properes, que són al plató, i, és clar, de tota l'audiència. Allò pla és colossal. El concursant, per anar pessigant diners, aguanta preguntes de l'estil: «És veritat que ha solucionat els problemes de restrenyiment gràcies al sexe anal?»; «S'ha masturbat conduint el taxi?» (devia ser taxista, el concursant); «Creu que el seu veí es va menjar la seva mascota?»; «Ha tingut relacions amb el gos del veí?». Són algunes preguntes que he enganxat al vol, i reconec que a vegades m'espero a saber el veredict sobre la veracitat de la resposta que dóna una profunda veu en off. «Això és... veritat», exposa la veu quan volen continuar escoltant misèries del concursant. O «Això és... mentida», quan opten per enviar-lo cap a casa amb la cua entre cames. No sabria dir quin fenomen m'al·lucina més. Si els casos de gent que, com la noia d'Olot, diu mentides a la policia i s'inventa delictes (que cada cop són més els que ho fan), arriscant-se a

ser detinguts, o els que s'avenen a anar a explicar veritats, per íntimes i vergonyoses que siguin, davant de tot el país a la televisió, arriscant-se a ser la mofa de tothom.

Publicat a:

-Format Presència Girona 20-03-2011 Pàgina 4

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/385055-un-joc-de-mentides.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss